

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/14/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120328320
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6120328320.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu: SetCar sk, a.s. so sídlom v Sučanoch, Priemyselná 10, IČO: 50 387 189, zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom so sídlom v Martine, Kuzmányho 4, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave-Staré Mesto, Štefánikova 17, IČO: 31 595 545, zastúpenému JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábregie 8/A, o zaplatenie 460,80 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 17C/11/2020-55 zo dňa 19. novembra 2020 takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 460,80 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobou podanou na Okresný súd Banská Bystrica dňa 24.06.2020 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 460,80 € a náhradu trov konania. Platobným rozkazom vydaným Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 26Up/1268/2020 zo dňa 14.07.2020 súd žalobcovi, ním v konaní uplatnený nárok, dňa 14.07.2020, priznal. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že dňa 27.05.2018 došlo v Nedožeroch-Brezanoch, Okres Prievidza k škodovej udalosti na motorovom vozidle značky Škoda Octavia, EČV X spôsobenej poškodenému J. C.. Nehodu zaviniel P. V., vodič osobného motorového vozidla značky V LS. Zo zákazkového litu mal súd za zistené, že osobné motorové vozidlo vo vlastníctve J. C., bol následne prevzaté za účelom jeho opravy spoločnosťou AUTOKOMPLEXX s.r.o. dňa 07.06.2018. V predmetnom zákazkovom liste bolo uvedené poškodenie predmetného vozidla, termín dokončenia opravy dňom 14.06.2018 a odhadnutá cena s DPH 2.000,- €. Zo zmluvy o prenájme vozidla č. 367/5 zo dňa 29.06.2018 súd zistil, že žalobca prenajal motorové vozidlo značky Peugeot 207, EČV F od 29.06.2018 poškodenému za dennú sadzbu prenájmu 42 €. Dňa 10.07.2018 vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 180383, s dátumom splatnosti 24.07.2018, na sumu 384 € bez DPH a 460,80 € s DPH, za prenájom náhradného motorového vozidla. Dňa 10.07.2018 postúpil poškodený J. C., ako postupca, svoju pohľadávku voči žalovanému, spočívajúcu v nároku na poistné plnenie, vyplývajúce z poistnej udalosti, z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou, zo dňa 27.05.2018 na vozidle Škoda Octavia. Zmluvné strany sa dohodli, že postúpenie pohľadávky je odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky je výške 460,80 € a zodpovedá faktúre č. 180383 vystavenej žalobcom

ako prenajímateľom postupcovi ako nájomcovi náhradného motorového vozidla značky Peugeot 207. Postúpenie pohľadávky na žalobcu oznámil postupca, poškodený J. C., žalovanému listom zo dňa 10.07.2018. Návrh na vydanie platobného rozkazu podľa vyjadrenia žalobcu spíňa náležitosti uvedené v zákone č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní. Poukázal na § 3 ods. 4 predmetného zákona, podľa ktorého uplatňovaný nárok možno odôvodnene predpokladať, ak vyplýva zo skutočností uvedených žalobcom a z listín pripojených k návrhu. Ak sú žalobca a žalovaný účtovnými jednotkami, postačí pripojiť faktúru alebo inú výzvu podobnej povahy, ktorou sa požadovalo splnenie uplatňovaného nároku od žalovaného a vyhlásiť, že uplatňovaný nárok žalobcu eviduje vo svojom účtovníctve. Žalobca opieral svoj nárok na náhradu škody o príslušné ustanovenia zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení a § 442 ods. 1 OZ. Prenájom náhradného vozidla je súčasťou judikatúrou považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu. Uvedené napokon potvrdzuje aj samotné metodické usmernenie členov SKP číslo 17/2002. Dňa 27.5.2018 došlo v Nedožeroch-Brezanoch ku škodovej udalosti na motorovom vozidle Škoda Octavia, evidenčné číslo X spôsobenej poškodenému J. C.. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla Škoda 120 LS, evidenčné číslo X poisteného v poisťovni žalovaného. V dôsledku uvedeného bol poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb a to zapožičaním si náhradného vozidla Peugeot 207, evidenčné číslo MT563DP, u žalobcu, v zmysle zmluvy o nájme č. 367/5, zo dňa 29.6.2018. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 180383, zo dňa 10.7.2018, s dátumom splatnosti 24.7.2018 na sumu 460,80 eur. Oznámenie o ukončení šetrenia o poistnom plnení im zo strany žalovaného nebolo doposiaľ doručené. Žalovaný si tak zjavne nespínil povinnosť zakotvenú v § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. a žalobcovi neposkytol žiadne poistné plnenie. Právne vec súd posúdil podľa § 4 ods. 1, ods. 2, § 11 ods.1, ods. 6 písm. a), b), ods. 7, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 422 ods. 2, § 443, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že nárok žalobcu je v celom rozsahu dôvodný. Súd uviedol, že žalovaný v konaní platnosť zmluvy namietal a zároveň aj aktívnu a pasívnu vecnú legitímáciu sporových strán. Pokiaľ bol žalovaný toho názoru, že poškodený faktúru neuhradil a preto na jeho strane žiadna skutočná škoda nevznikla, súd sa s tým nestotožnil, pretože v zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli na odplatnom postúpení a výška odplaty bola dohodnutá vo výške sumy nehradenej faktúry č. 180383, t.j. vo výške 460,80 eur. V bode 5 ZOPP sa strany dohodli na započítaní vzájomných nárokov (t.j. nároku na zaplatenie faktúry č. 180383 a nároku na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky) a to okamihom podpisu zmluvy. Z uvedeného bolo zrejmé, že zo strany poškodeného k úhrade faktúry č. 180383 došlo. V dôsledku postúpenia pohľadávky nadobúda postupca všetky práva spojené s postúpenou pohľadávkou a je oprávnený uplatňovať ich namiesto pôvodného veriteľa. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie doposiaľ nevyplatenej (ani časti) náhrady nákladov na nájom náhradného vozidla, v súvislosti s poistnou udalosťou, t.j. ide o časť pohľadávky, ktorá bola predmetom postúpenia a povinnosť poskytnúť poistné plnenie má žalovaný. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto súd uzavrel, že ZOPP, zo dňa 10.7.2018, je platným právnym úkonom a v spore je daná aktívna i pasívna vecná legitímácia žalobcu a žalovaného. Poškodený používal svoje motorové vozidlo bežne, na zabezpečenie súkromných potrieb a dochádzku rodiny do zamestnania preto dňa 29.6.2018 uzatvoril so žalobcom Zmluvu o nájme č. 367/5, ktorej predmetom boli nájom náhradného motorového vozidla značky Peugeot 207, a to v čase, kedy mal svoje vozidlo v oprave, t. j. od 29.6.2018 do 10.7.2018. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla, vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 180383 za prenájom motorového vozidla počas 12 dní pri dohodnutom dennom nájomnom 32 eur bez DPH, teda spolu na sumu 384 eur bez DPH a 460,80 eur s 20%-nou DPH. 32. Tvrdenia právneho zástupcu žalobcu, že predmetná poistná udalosť bola žalovanému nahlásená, a tento ju doposiaľ nezlikvidoval, žalovaný výslovne nepoprel a preto súd tieto skutkové tvrdenia považoval za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP). 33. Medzi stranami sporu teda zostalo sporné, či si žalobca dôvodne uplatnil v konaní voči žalovanému nárok z titulu náhrady škody, ktorá mu vznikla nezaplatením nájmu osobného motorového vozidla za 12 dní, a takisto, či je dôvodná výška náhrady škody, ktorú má žalovaný žalobcovi z titulu poistnej udalosti zaplatiť. Škodu, spočívajúcu v tom, že poškodený vynaložil vyššie náklady na vypožičanie osobného automobilu v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho automobilu, ktorý nemohol používať v dôsledku poškodenia, je potrebné považovať za skutočnú škodu, ktorú je škodca povinný nahradiť v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov (R 7/1992). Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť, škoda spočívajúca v nákladoch na prenájom náhradného vozidla, bola spôsobená porušením pravidiel cestnej premávky, čím došlo k poškodeniu vozidla. Keby nedošlo k porušeniu pravidiel cestnej premávky, nedošlo by k nehode a

teda by nebol nutný nájom náhradného motorového vozidla V tejto súvislosti súd súhlasne s názorom právneho zástupcu žalobcu, zohľadňujúc aj rozhodovaciu prax súdov, uviedol, že možnosť využiť náhradné vozidlo počas opravy vlastného motorového vozidla má byť akousi formou kompenzácie za škodu spôsobenú na vozidle poškodeného a tento inštitút slúži aj k nahradeniu zaužívaného sociálneho komfortu poškodeného. Neexistuje zákonná ani zmluvná povinnosť stanoviť poškodenému, aby hľadal najlacnejšiu požičovňu, resp. robil preukázateľne výber medzi požičovňami podľa podmienok, ktoré ponúkajú. Z faktúry vystavenej žalobcom poškodenému ako i z nájomnej zmluvy vyplývala dohodnutá denná sadzba nájomného za predmetné náhradné vozidlo Peugeot 207 vo výške 38,40 eur s DPH, pričom primeranosť výšky denného nájomného v danom prípade bola zrejmá zo žalobcovho Cenníka prenájmu náhradných vozidiel pre rok 2018. Súd sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, že v danom prípade ide o účinne vynaložené náklady, pretože pre posúdenie nutnosti a účelnosti je podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinennej klientom žalovaného, nemohol poškodený používať svoje motorové vozidlo a musel si vypožičať náhradné vozidlo. Úhrada za nájom náhradného vozidla je dôvodná za dobu, počas ktorej nemohol poškodený používať svoje motorové vozidlo a bol počas opravy svojho vozidla obmedzený vo svojom vlastníckom práve k svojmu motorovému vozidlu, pričom túto skutočnosť nezavinil. Poškodené vozidlo bolo v oprave od 07.06.2018 do 10.07.2018. Poškodený mal nájomnú zmluvu uzavretú len na 12 dní, počas ktorého obdobia potreboval od žalobcu náhradné vozidlo, a preto si žalobca ako prenajímateľ uplatnil voči poškodenému nájomné za 12 dní používania náhradného motorového vozidla v sume 38,4 € za deň nájmu, vrátane DPH, čo spolu predstavuje sumu 460,80 €. Súd súhlasil s tvrdením žalobcu, že činnosť súvisiacu s nadobudnutím a správou pohľadávok žalobcu nemožno považovať za neoprávnené podnikanie, pretože žalobca nepodniká za týmto účelom - v danom prípade išlo o štandardné postúpenie pohľadávky. Na základe uvedeného, uložil súd žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu vo výške 460,80 €. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, a preto mu patrí náhrada trov konania v plnej výške, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Žalovaný považoval rozsudok prvoinštančného súdu za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny. Podľa názoru žalovaného je rozsudok výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou. Prvoinštančný súd podľa žalovaného vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Je predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Žalovaný poukázal na judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Van de Hurk v. Holandsko, Ruiz Torija v. Španielsko, Hiro Balani v. Španielsko a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 56/01, sp. zn. III. ÚS 119/03, sp. zn. IV. ÚS 115/03. Žalovaný mal za to, že žalobca nebol v uvedenom súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný. Zo súdom uvádzaného zisteného skutkového stavu (ktorý vychádza a súčasne ho potvrdzujú aj dôkazy predložené žalobcom) vyplývalo, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Z uvedeného potom vyplývalo, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený a nie žalovaný. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj na znenie ustanovenia § 524 Občianskeho zákonníka podľa žalovaného vyplýva, že nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil a teda mu ako pohľadávka nevznikla), ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore so zákonným ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka. K úhrade Faktúry pritom v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v zmluve o postúpení. Vychádzajúc zo zmluvy o postúpení totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Vzhľadom na uvedené dôvody a skutočnosti žalovaný navrhoval, aby odvolací súd vydal rozhodnutie, ktorým zruší napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec vráti tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že nakoľko súd vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie mal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky z poškodeného na žalobcu, považoval žalobca tvrdenia žalovaného za neopodstatnené. To, že žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky bolo podľa žalobcu zrejmé aj z toho, že čiastočné poistné plnenie poukázal na účet žalobcu, ako postupníka. Žalovaný tak svojim konaním sám potvrdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu už v rámci likvidácie poistnej udalosti. V čase pred podaním žaloby tak žalovaný nemal najmenšiu pochybnosť o postúpení pohľadávky. Keďže zo strany žalovaného bolo poskytnuté čiastočné poistné plnenie, nemôže byť sporné ani to, že poškodenému vznikol nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov za nájom náhradného vozidla. Prenájom náhradného vozidla je totiž súčasťou súčasnej judikatúrou považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu. Túto skutočnosť napokon obsahuje aj samotné usmernenie členov SKP č. 17/2002, z ktorého žalovaný vychádza pri šetrení poistných udalostí. Rozhodnutia, na ktoré žalovaný odkazuje vo svojom odvolaní uvádzajú, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutia nemožno chápať tak, že sa vyžaduje aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. Pokiaľ ide o namietanú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry nespôsobuje rozpor s ustanovením § 524 OZ, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Uvedené zastrešuje jeden dokument a to predložená zmluva o postúpení pohľadávky, v zmysle ktorého došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Podotkol, že v zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. Podľa žalobcu neexistuje rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému, alebo sa toto zrealizuje vzájomným zápočtom. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/135/2019-186 zo dňa 25.06.2019. Všetky námietky žalovaného uvedené v predloženej odvolaní zo dňa 15.12.2020 považoval žalobca za neopodstatnené a preto navrhoval, aby odvolací súd postupoval podľa § 387 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 17C/11/2020 - 55 zo dňa 19.11.2020 potvrdil ako vecne správny. Súčasne žiadal priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebný podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že žalobca je aktívne legitímovaný v konaní, keď v dôsledku zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 10.07.2018 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávky“) uzatvorenej s poškodeným J. C. (ďalej len „poškodený“) nadobudol všetky práva spojené s postúpenou pohľadávkou a je oprávnený uplatňovať ich namiesto poškodeného. Súd poukázal na to, že za skutočnú škodu je potrebné považovať nie len prípady zmenšenia majetku, ale i prípady potreby vynaloženia nákladov v súvislosti so vznikom škody, a preto takto posúdil aj úhradu za nájom náhradného vozidla vo výške 460,80 €, ktoré náklady vznikli poškodenému v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, ktoré uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi.

6. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Nakoľko žalovaný tiež v odvolaní uvádzal rovnaké námietky, aké boli prezentované už v konaní pred súdom prvej inštancie, odvolací súd sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného dodáva nasledovné:

7. Žalovaný v odvolaní namieta porušenie jeho práva na spravodlivý proces, keď rozsudok prvoinštančného súdu považuje za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny, ktorý je výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a trpí vo svojej podstate aj nepreskúmateľnosťou. Prvoinštančný súd podľa žalovaného vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil.

8. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na splnenie mandukáčnej povinnosti súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na vydanie predvídateľného rozhodnutia, či na zachovanie rovnosti strán v konaní.

9. Pokiaľ ide o namietané možné nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, nemožno pochybovať, že odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné.

10. Preskúmaním obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť vyššie uvedenej námietky žalovaného, keď odôvodnenie napadnutého rozhodnutia netrpí žalovaným namietanými nedostatkami. V predmetnej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal dostatočnú odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názormi súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, jeho arbitrárnosti, svojvôli, či v konečnom dôsledku namietanému ústavne nekonformnému výkladu. Všeobecný súd totiž nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam.

11. Ako už bolo uvedené vyššie, súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že žalobcovi bola platne postúpená pohľadávka od poškodeného na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 10.07.2018, ktorá poškodenému vznikla titulom dopravnej nehody zo dňa 27.05.2018 spôsobenej poistencom žalovaného a uzavretím zmluvy o nájme dopravného prostriedku zo dňa 29.06.2018. Súd prvej inštancie posúdil zmluvu o postúpení pohľadávky ako platný právny úkon a pohľadávku na náhradu škody ako spôsobilý predmet postúpenia. Výšku pohľadávky v sume 460,80 € posúdil ako dôvodnú náhradu škody za prenájom vozidla spôsobený nemožnosťou užívať vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody.

12. Žalovaný v priebehu sporu ako aj v rámci podaného odvolania zotrvával na spochybňovaní aktívnej legitímácie žalobcu z dôvodu nemožnosti postúpenia predmetnej pohľadávky z poškodeného na žalobcu, keď poškodený bol dlžníkom žalobcu, a preto s ním nemohol uzavrieť zmluvu o postúpení pohľadávky, nakoľko ju pred postúpením neuhradil, a teda mu ani nevznikla, teda prípadné postúpenie pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom, je podľa jeho názoru v rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka, keď podľa jeho tvrdenia k úhrade pohľadávky nemohlo dôjsť ani vzájomným zápočtom.

13. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

14. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

15. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

16. Podľa § 443 Občianskeho zákonníka, pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.

17. Podľa § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

18. Poistné plnenie má byť v takom rozsahu, aby poškodenému bola nahradená škoda v rozsahu, ktorý je preukázaný. Rozsah škody určuje ust. § 442 Občianskeho zákonníka. Podľa § 442 ods. 1 OZ sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Občiansky zákonník nedefinuje pojem „skutočná škoda“. Podľa ustálenej judikatúry sa pod skutočnou škodou rozumie ujma, ktorá predstavuje zmenšenie majetku poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Ide o určenie rozdielu v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobiť škody (R 55/1971); inak sa škoda definuje aj ako ujma (vyjadriteľná v peniazoch) spočívajúca v zničení, strate, zmenšení alebo znehodnotení vecí a predstavujúca majetkové hodnoty potrebné na uvedenie do predchádzajúceho stavu. Za skutočnú škodu sa považuje škoda, ktorá sa prejaví v majetkovej sfére poškodeného tým, že došlo k zmenšeniu jeho majetku. Predstavuje tak náklady vyjadrené v peňažnej forme, ktoré sú potrebné na uvedenie do pôvodného stavu alebo aj náklady, ktoré boli navyše vynaložené v porovnaní so stavom, ktorý tu bol bez škodnej udalosti.

19. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že poškodený má nárok na náhradné vozidlo len za podmienky, ak je jeho zapožičanie nevyhnutne potrebné a zároveň, že náklady na takéto zapožičanie sú vynaložené nutne a účelne. V danom prípade však pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že na strane poškodeného sa jednalo o účelne a nutne vynaložené náklady na prenájom náhradného motorového vozidla v trvaní 12 dní, pričom k zapožičaniu náhradného motorového vozidla došlo v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 27.05.2018. Z dokazovania vyplynulo, že poškodený si náhradné vozidlo požičal iba na obdobie 12 dní, pričom sa jeho poškodené vozidlo nachádzalo v servise až po dobu 34 dní ktorú dĺžku opravy poškodení ovplyvniť nemohol. Odvolací súd považoval rovnako ako súd prvej inštancie v danom prípade cenu 38,40 € s DPH/deň za primeranú.

20. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. Procesným dôsledkom absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je zamietnutie žaloby.

21. Vo vzťahu k posúdeniu aktívnej legitímácie sa odvolací súd stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobca je aktívne legitímovaný v konaní, a to v dôsledku zmluvy o postúpení pohľadávky, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, keďže nešlo o pohľadávku, ktorú by mal žalobca voči poškodenému titulom nájomnej zmluvy zo dňa 29.06.2018, ale o pohľadávku, ktorú mal poškodený ako postupca voči žalovanému. Postúpenie pohľadávky bolo odplatným právnym úkonom, v ktorom bol jasne definovaný predmet postúpenia, pričom v bode č. 5. zmluvy o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli, že si vzájomné nároky - úhrada odplaty a úhrada nájomného, započítavajú. Postúpená môže byť iba existujúca pohľadávka, aj premlčaná, a tiež budúca pohľadávka, pokiaľ je určitá, identifikovateľná. „Podmienkou platnosti zmluvy je, aby išlo o existujúcu, určitú a identifikovanú pohľadávku“ (citované z Uznesenia ÚS SR sp.zn. II ÚS 165/2017). V posudzovanej veci uzavretou zmluvou o postúpení pohľadávky došlo jednak k odplatnému postúpeniu pohľadávky a súčasne k započítaniu vyúčtovaného nájomného za náhradné vozidlo s odplatou za postúpenie pohľadávky, teda k vyporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom, čo žiadny platný právny predpis nevyklučuje. Nakoľko žalobca platne nadobudol postúpenú pohľadávku poškodeného, je v konaní daná jeho aktívna legitímácia. S poukazom na uvedené preto súd prvej inštancie správne konštatoval,

že postúpenie pohľadávky medzi žalobcom a poškodeným bolo platné, čím je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v spore.

22. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

23. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca. Odvolací súd preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).